

напили се съ вода, се готвят да поематъ изъ мерата на паша . . . А въ далечинитѣ на изтокъ, небето пламнало въ жаръ, вече се позлатява отъ първи лжчи на изгрѣваще слънце.

Петъръ Габара, прегледа на бърже вестници, тури ги на страна и се огледа наоколо, да ли не сж станали младитѣ.

По едно време се яви сестра му и като го поздрави, седна до него.

— Нареди ли какво ще се приготви за обѣдъ?

— Всичко е въ редъ, -- доволна отговори грижливата сестра. — И самовара е готовъ. Само да станатъ.

— Стойко и Боянъ сигоръ ще поспятъ по-късно, че едва на съмване сж се върнали.

— Тѣй ли?

— Какво имъ скимнало, снощи като сме се прибрали; качили се на коне и обикаляли изъ нивята, до като сънь ги оборилъ.

— Гледай ги! Безъ сънь да останатъ.

— Младини, сестро! Азъ не имъ бележа. Пъкъ и драго ми стана, като ми каза Желѣзко. Нека, то показва, че имъ харесва тукъ и че обичатъ природата . . . Нека обичатъ земята; нека обичатъ нивята и полето — то е хубаво.

— Нека обичатъ, — забележи сестрата, ама съня си да не развалятъ. Нѣма ли време презъ деня. Дене да ходятъ колкото щатъ, кой ще ги възпре. Ама ноце! И безъ сънь оставатъ и . . . ноце е то — всичко става!

— Нишо нѣма да стане. А нощта си има своитѣ хубости . . . Ехъ, какво бѣше, кога бѣхъ на тѣхнитѣ години. Душа и свѣтъ ми бѣ лѣте, кога настанатъ тъмнитѣ безлунни нощи, да излѣза изъ нивята, на нѣкой слогъ да се търкулна и да гледамъ небето и звездитѣ по часове . . . Не си могла да бждешъ ноце срѣдъ нивята . . . То е чудесно! . . . Отгоре небето те ласкай съ хубостъта